

Sygn. akt III CSK 444/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa J. K.  
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Okręgowego w K.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 7 maja 2015 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powoda  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]  
z dnia 27 maja 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego,**
- 3) przyznaje adwokatowi A.Z. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi w postępowaniu kasacyjnym kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych powiększoną o należny podatek VAT.**

## UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadni istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach może zostać oparte rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powód J. K. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 27 maja 2014 r., zaskarżając to orzeczenie w części, w której Sąd oddalił wniesioną przez niego apelację (pkt I sentencji wyroku). Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłankach przewidzianych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Zdaniem skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ze względu na rażące naruszenie przez Sąd drugiej instancji przepisów prawa. Ponadto w sprawie występuje istotne zagadnienie ujęte w formie następującego pytania: „czy w odniesieniu do orzeczeń zapadłych przed 1 września 2004 r. brak jest podstawy prawnej do dochodzenia roszczeń odszkodowawczych od Skarbu Państwa w związku z ich niezgodnością z prawem, jeśli się one uprawomocniły, wskutek nieskorzystania przez stronę z normalnych środków zaskarżenia, tj. czy art. 417 k.c. (w brzmieniu przed 1 września 2004 r.) stosuje się do tego typu przypadków?”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, powinien w oddzielnym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, tj. oczywistego naruszenia

prawa, widocznego od razu, bez potrzeby głębszej analizy oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.; z dnia 20 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2012 r., III CSK 121/12, niepubl.; z dnia 4 grudnia 2012 r., I CSK 302/12, niepubl.; z dnia 11 marca 2014 r., III SK 65/11, niepubl.).

Skarżący nie wykazał tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Nie zdołał w sposób przekonujący w czytelnym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie rzeczywiście doszło kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa.

Przyjmuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że jeżeli skarżący jako przesłankę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien zagadnienie to przedstawić z przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, a także wykazać, że jest to zagadnienie, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSCN 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.; z dnia 24 kwietnia 2014 r., II CSK 600/13, niepubl.). Chodzi zatem o zagadnienie nowe, dotychczas nie rozstrzygnięte w orzecznictwie Sądu Najwyższego

Tymczasem przedstawione do rozstrzygnięcia zagadnienie było już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego. Dotyczy to zwłaszcza uchwały Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2003 r., (III CZP 34/03, BSN 2003, nr 5, s. 4) oraz wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2004 r., (V CK 206/04, niepubl.). Uznaje się w nich, że stronę postępowania obciąża obowiązek wykorzystania

dostępnych środków procesowych w celu uchylenia lub zmiany orzeczenia wydanego niezgodnie z prawem.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy nie obciążył skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego, uwzględniając jego sytuację materialną (art. 102 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398<sup>21</sup> k.p.c.)

Sąd Najwyższy o kosztach pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym orzekł, jak w sentencji pkt 3, na podstawie § 19 w zw. z § 6 pkt 7 i § 13 ust 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 461).